

BF

16. BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

NA TĚĚLO

2021

Na tělo

Honza Flaška

Ten, komu se po přečtení tématu letošního Blatenského fotofestivalu rozbušilo srdce v očekávání lechtivých čuňárniček, nejspíš utře nos. Ne že by organizátoři byli tak úzkoprsí, aby se k nahotě zcela obrátili zády – jen se chtěli dostat tématu víc pod kůži a neomezovat se jen na akty. Dokonce se může stát, že vám bude souvislost některých fotografií s tématem „Na tělo“ připadat přitažená za vlasy, ale zkuste i k takovým dílům přistupovat s očima otevřenýma. I když se vám před nimi zrovna nepodlomí kolena, třeba vám alespoň zvednou mandle nebo pošimrají bránici. A možná, možná dokonce i přirostou k srdci.

Co se kvality vystavovaných snímků týče, můžete totiž organizátorům BF věřit. Sami jsou to skvělí fotografové a už proto, že mají dobré oko, mají i nos na kvalitní fotku. Když se dívám, jaké autory letos oslovili, musím konstatovat – a to je nechci nijak

plácát po zádech – že měli šťastnou ruku a jejich výběr má hlavu a patu. Protože i když na vybraných dílech neuvídíte vždycky zrovna poprsí, rozhodně jde o snímky, které mají vlastní tvář.

Vím dobře, že připravit ty dva festivalové dny je práce na dlouhé lokte, práce, která se nedá dělat jen tak levou zadní. Že je při přípravě festivalu občas nutné sklonit hlavu a plivnout si do dlaní. A přesto, že lidem kolem festivalu občas jejich práce tak leze krkem, že jí mají plné zuby, přesto, že jim občas tečou nervy rovnou do kýblů, přesto, že občas mají chuť říct všem pěkně od plic, aby jim vlezli na záda, přes tohle všechno je vidět, že Blatenský fotofestival pro ně zůstává srdeční záležitostí. A že jsou to oni, kdo jsou mozkiem i srdcem téhle sleziny. Že jí vdechují duši.

Neboť pro festival, fotografii i tělo je duše vždycky to nejdůležitější.

BLATENSKÝ
FOTOFESTIVAL

NA TĚLO

18.–19. 9. 2021

HLAVNÍ VÝSTAVY

Pavel Brunclík | Diverse

Alžběta Jungrová | Burlesque!

Zdeněk Lhoták | Spartakiáda, Hromadné vystoupení

David Neff | Sestřičky po službě v covidáriu
ARO na Bulovce

Miloš Nejezchleb | Tiché příběhy

OTEVŘENÁ SCÉNA

Martin Andrlé | Těla

Kateřina Červená | Female gaze

Nikola Činčurová | O znovuzrození

Lubomír Činčura | (k)ostnaté povídky

Zuzana Fajmonová | Antika

Kateřina Göttlichová a **Eva Stanovská** | Příběh
zcela banální

Martin Halama | Kapky intimity

Jiřina Hankeová | Trapný pokus o autoterapii

Jiří Chlanda | My – lidé

Roman Jaroš | Shora

Jan Jirkovský | V srdci vlast a v pažích sílu

Simona Kala | Singular

Robert Kalamar | Finally, we didn't make it

Šárka Klímová | Já je někdo jiný

Martina Křístková | Sama

Tomáš Loukota | Tělo jako důkaz

Michal Matoušek | About Posing

Marek Matuščík | Náplavy od Sázavy

Vanda Mesiariková | Night Maps

Kateřina Mocňáková | BTW ... Behind The Window

Eva Mořická | Částečná úplnost

Martin Novotný | Kapky na tělo

Eduard Palíšek | Emo Riot

Šimon Pikous | Marný pokus o autoterapii

Veronika Pilařová | Beauté Féminine

Gabriela Řeháková | Šaty nedělají člověka

Vladimír Skalický | Kluci

Dagmar Skořepová | Nátělník

Zuzana Štolcová | You are still here

Renáta Süssová | Asistenční pes

Šárka Valášková | Já / Nejá

Zuzana Vernerová | Vnitřní prostory

Marcela Zuchová | Jiný svět

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

Veronika Šrek Bromová | Univerzální tělo

Zdeněk Lhoták | Moje tělo

Tono Stano | Prameny moci

OZVĚNY FOTOJATEK | projekce

Václav Koubek | živá hudba

HLAVNÍ VYSTAVUJÍCÍ

PAVEL BRUNCLÍK | str. 22

Narodil se v roce 1950 ve Znojmě. V roce 1974 absolvoval Matematicko-fyzikální fakultu UK v Praze, v letech 1974–1980 studoval režii a scenáristiku na katedře dokumentární tvorby FAMU, na katedře fotografie absolvoval rok mimořádného studia. Po ukončení studia externě spolupracoval s ČST. Od roku 1981 pracuje jako samostatný fotograf. V letech 1985–1992 působil převážně v zahraničí (Rakousko, Itálie) a věnoval se reklamě. V tomto období vytvořil obrazovou část několika audiovizuálních programů: Palác v Kielcach, Polsko, 1985; Muzeum H. Sienkiewicze, Polsko, 1988; Varšavský zámek, Polsko, 1988; Stroje pro 20. století, Rakousko, ČSR, 1985 a další. V posledních letech se věnuje hlavně vlastním projektům. Žije a pracuje v Praze a Tourrettes sur Loup.

Diverse | Na výstavě v Blatné vystavuje fotografie z těchto cyklů: Cizí ženy, Geometrie nahoty, Krajiny, Portrait gallery 46 Čechů, Paralely.

Pavel Brunclík se soustřeďuje na několik základních témat. K některým se s přestávkami vrací, jiným se věnuje jen v určitých obdobích. K důležitým okruhům jeho tvorby patří krajiny, ženy a portréty.

Nejvytrvaleji se věnuje **krajinám** v jejich nekonečných proměnách, ztvárnění struktur, přírodě nezasazené civilizací. Témata se prolínají, když se nedílnou součástí krajiny stávají akty.

V krajinách není patrná přítomnost člověka. Snímky připomínají sochařské reliéfy, zachycují přírodní „sochy“ volně rozestě v krajině. Záznamy přírody jsou jednou zklidněné, jindy působí

dramaticky jako těsně před bouří. Mohou vyvolat i pocit osamělosti a nepatrnosti ve vztahu k nekonečnému prostoru vesmíru.

Dalším základním tématem jsou akty. Cyklus **Cizí ženy** se rozvíjel od poloviny 80. do poloviny 90. let. Některé fotografie zachycují příběhy. Jiné jsou solitérní a přesvědčivě navozují určitou náladu. Často vznikaly na veřejných místech. Ač šlo o intimní situace, jsou vystižené s vybraným vkusem. Cyklus v sobě skrývá zvláštní tajemství, které si ovšem může každý vyložit po svém.

Geometrie nahoty má svůj prvopočátek v raném období, době studií na FAMU. Tehdy ho upoutal balet; k tématu se vrátil v letech 2005–2007. Místo původně zamýšlených momentek vznikly nakonec estetizované fotografie. Kompozice utvářené těly tanečniců se totiž musí přesně určit, aby mohlo být správně nastaveno osvětlení. Geometrie nahoty v sobě skrývá jasný řád, který ale přece jen ožívuje náhoda, k níž i při veškeré přesnosti pohybů tanečniců nepochybně dochází.

Posledním ze základních témat jsou portréty, kterým se autor věnuje již od 70. let, intenzivně pak v letech 2009–2011. **46 Čechů** je soubor fotografií přírodovědců, lékařů, filozofů, herců, hudebníků či výtvarných umělců. Autor je dokázal zachytit v typickém prostředí i s charakteristickým výrazem. Někdy je fotografie dílem šťastné náhody, jindy autor kompozici rafinovaně aranžoval.

Pavel Brunclík má za sebou řadu výstav nejen u nás, ale i v zahraničí, jeho publikace o jednotlivých tématech získaly několikrát cenu za fotografickou publikaci roku.

Jiří Machalický

ALŽBĚTA JUNGROVÁ | str. 14

Alžběta Jungrová (1978) začala fotografovat na základní škole, vystudovala Střední průmyslovou školu grafickou v Hellichově ulici. Poté pracovala pro deník MF Dnes a pro redakce Hospodářských a Lidových novin. V letech 2000 až 2002 žila v USA a v Londýně.

Za základ své tvorby považuje žánry dokumentu a reportáže, neboť ji zajímají životy a osudy současníků. Za svými náměty cestovala do nejrůznějších koutů světa a často fotografovala v mezních situacích.

Mimo jiné za reportáž o drogách na afghánsko-pákistánských hranicích obdržela čestné uznání Czech Press Photo, za sérii snímků o dětech pracujících v cihelně v pákistánském Pěšávaru a za fotografie z barmského uprchlického tábora v Bangladéši obdržela Cenu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

V současnosti působí ve svobodném povolání, zastupuje ji jedna z nejprestižnějších agentur v oboru komerční fotografie 4D Photo. Pracuje na několika dokumentárních projektech a na zakázku vytváří dokumentární fotografie, reklamy, portréty.

Ve volné tvorbě nyní zkoumá a vizualizuje téma lidských emocí a hledání hranic v sobě samotném, ať již klasickou fotografickou formou, koláží, či videoprojekcí.

Je jednou ze zakládajících členů skupiny 400 ASA.

Burlesque! | Dokumentární nádech mají fotografie ze zákulisí burlesky, které vznikají již 7 let. Fotografka sledovala její vývoj a vzestup od vystupování ve velmi skromných podmínkách v zakouřených barech až po představení na jevištích velkých divadel, s velkolepou výpravou.

Proměňovaly se kostýmy, make-up, choreografie i charakter celé show. Burleska je jedinečná, tajemná, v průběhu času mizející a znovu se objevující. Fascinující směsice dob minulých i současných, propojení historických prvků a moderní reality. Skrze vizuálně bohaté prostředí odhaluje Jungrová krásu i křehkost žen, ale také jejich obrovskou sílu.

ZDENĚK LHOTÁK | str. 17

Zdeněk Lhoták (1949) je český fotograf, pedagog a organizátor fotografických projektů, od roku 1983 pracuje jako volný fotograf. Studoval FTVS UK a uměleckou fotografii na FAMU.

V roce 1986 získal 2. cenu v soutěži World Press Photo za seriál fotografií „Spartakiáda“. V roce 2019 mu Asociace profesionálních fotografů ČR udělila titul Osobnost české fotografie za dlouhodobý přínos fotografii. Je členem SR Asociace profesionálních fotografů ČR z. s., předsedou FotoForum Praha z. s., členem Volného sdružení M (skupina výtvarníků, kteří se názorově rozešli s SVU Mánes).

V oblasti dokumentární fotografie se Zdeněk Lhoták zaměřuje na sociologické problémy vrcholového sportu – cyklus „Sparta“ (1978–1988) a „Spartakiáda“ (1985) a problematiku unikátní tibetské kultury devastované čínskou okupací (1989–1994).

Mezi další významné soubory fotografií patří cykly „Horníci“ (1994), „Město“ (1982), „United colors of Nepal“.

V cyklu „Autoportréty“ se Zdeněk Lhoták zaměřuje na lidské tělo, detaily vlastního těla. V rámci tohoto cyklu v poslední době instaluje do reálných interiérů fotografie figur v životní veličnosti adjustované na plechu.

V roce 2009 vydalo nakladatelství Kant knihu „Dis-torza“, která dokumentuje mnohaletý zájem Zdeňka Lhotáka o tělesnost promítající se do všech jeho zdánlivě odlišných cyklů. V roce 2020 vyšla publikace „Tenkrát na Spartě“ dokumentující zákulisí spartanského fotbalu 80. let a publikace „Spartakiáda“, která v unikátní grafické úpravě a vazbě prezentuje legendární soubor fotografií.

Od roku 1982 do roku 2020 Zdeněk Lhoták realizoval více jak 45 samostatných výstav v ČR i v zahraničí a také mnoho společných výstav.

Spartakiáda | Série fotografií Zdeňka Lhotáka z obvodní Spartakiády v roce 1985 se už dávno stala legendární u nás i ve světě. Během vystoupení vojáků začalo pršet a jejich těla pomazaná blátem se postupně měnila v absurdní sochy.

Jsou tyto téměř dvě desítky fotografií vzniklých v průběhu několika málo minut oslavou sportu a heroického výkonu? Nebo jsou mementem, zachycením mezní situace, manipulovaného masového těla? (Tomáš Pospěch, 2020)

Hromadné vystoupení | instalace figur povrchově upravených hlinou je pozvánkou, ale i provokací k vlastní interpretaci fotografií zablácených vojáků na výstavě „Spartakiáda“ v rámci Blatenského fotofestivalu.

DAVID NEFF | str. 15

David Neff přišel k fotografování zcela přirozenou cestou, od dětství doprovázel svého tátu Ondřeje Neffa na focení, do fotoateliéru a temné komory. Sám začal fotit v šesti letech, první fotku publikoval v novinách ve dvanácti letech. Studoval fotografii na Grafické škole v Praze v Hellichově ulici.

Vždy se věnoval současně ateliérovému focení a živé reportážní fotografii a dokumentu. Během revoluce 1989 vzbudila pozornost jeho reportáž z Rumunské revoluce, která byla i jeho první válečnou zkušeností. Záhy začal fotografovat pro Mladou Frontu Dnes. Především jeho reportáže z války v bývalé Jugoslávii a z jiných žhavých míst mu rychle zajistily pevnou pozici mezi novou vlnou fotografů. Pracoval i v obklíčeném Sarajevu během občanské války, v bývalém Sovětském svazu, později v Afganistánu a Iráku. Na svých soukromých cestách se věnoval street fotu, především na Kubě a v Asii.

V posledních letech fotografoval i pro iDnes, Lidové noviny a především pro časopis Téma. Více se zaměřil na portrétní fotografii významných osobností. Získal několik cen v soutěži Czech Press Photo, včetně Fotografie roku. Poslední ocenění dostal za soubor portrétů zdravotních sestřiček z covidária v Nemocnici Na Bulovce.

Sestřičky po službě v covidáriu ARO na Bulovce | Po vypuknutí první vlny pandemie COVID-19 jsem začal pravidelně fotografovat v Nemocnici Na Bulovce, která jako první přijímala covid pacienty.

Nejsilnější výrazový prostředek fotografie je tvář. Všechny emoce jsem si však bez tváří mohl škrtnout, protože tváře pacientů jsem ukazovat nechtěl a zdravotníci jsou ve skafandrech zcela zahalení. Napadlo mě tedy portrétovat sestřičky v momentě, když za sebou po několikahodinové službě u pacientů s nejtěžší formou nemoci zavrou dveře z filtrační místnosti, kde sundají ochranné obleky, tři vrstvy gumových rukavic, v chodbičce zahodí respirátor, nasadí čistý a utíkají do sprchy.

Chodbička se zářivkou není ideální atelier a pár vteřin na focení taky nic moc. Během několika týdnů jsem ale několik sestřiček přesvědčil a postupně se přidávaly další. Bylo zvláštní, že jsem jejich tváře do té doby neznal, vidali jsme se vždy s nasazeným respirátorem.

Portréty jsem zveřejnil při vypuknutí druhé vlny, kdy lidé přestali mít strach a respekt ke zdravotníkům z první linie byl pryč. Tváře sestřiček ale vzbudily obrovský zájem. Citím ke všem z první linie covidáři obrovskou úctu, riskují vlastní zdraví, aby zachránili jiné, snázejí nepohodlí, které je jistě nad rámec profesních povinností. Já všem moc děkuji.

MILOŠ NEJEZCHLEB | str. 26

Český fotograf, který se od roku 2016 věnuje umělecké konceptuální fotografii. Jeho fotografie jsou charakteristické svou barevností, výrazným pojetím, prvky surrealismu. Svě projekty zachycuje většinou v sériích a rád do nich ukrývá sociální témata. Start jeho fotografické kariéry je raketový, za posledních 5 let získal řadu domácích a mezinárodních ocenění, vystavoval v Paříži, Benátkách, Barceloně, Torontu. Dvakrát vyhrál soutěž Nikon kalendář, v roce 2018 se stal vítězem Czech Press Photo v kategorii Lifestyle, v roce 2020 Malta International Photo Awards a letos získal titul Fine Art Photographer of the Year jako absolutní vítěz FAPA London se svou poslední sérií Moon for Sale.

Tiché příběhy | Na Blatenském fotofestivalu představí fotografie ze sérií: Moon for Sale – téma konzumní společnosti, prodej, nakupování, často nesmyslné. Stronger – zachycuje lidi, kteří prošli extrémně těžkým obdobím. Warm

Up – série Moniky Vlčkové, pětinasobné mistryně ČR v gymnastice. Fotografie z cyklů Milkkiller a Envy.

OTEVŘENÁ SCÉNA

MARTIN ANDRLE | str. 41

Studoval jsem na Pražské fotografické škole, pracoval jsem postupně jako fotograf, grafik, webdesignér a sazeč. Od roku 2005 se živím jako fotograf a grafik na volné noze. Přestože se grafikou ještě částečně živím, z větší části jsem ji už opustil, protože mě netěší sedět celé dny u klávesnice, honit myš po stole a dopisovat si se zákazníky, kam mám to logo posunout. Fotografie jako způsob obživy je daleko pestřejší a našinec se trochu víc hýbe. Volnou tvorbou se zabývám od začátku focení. Zajímá mě akt, krajina na středofórmát i aranžované fotografie.

Těla | Tělo mě baví. Většinou víc to ženské. Nahé. Tvárné a ladné. Ale zároveň rád skrývám jeho sexuální podtext. A léta přemýšlím proč. Už to asi vím. Ale nikomu to neřeknu.

KATEŘINA ČERVENÁ | str. 25

Žije v Praze. Vystudovala kulturní a sociální antropologii. Fotit začala v 10 letech. Od té doby absolvovala několik fotografických workshopů, kde se učila kreativnímu focení a vnímání fotografie.

V současné době pracuje jako fotogrfka na volné noze a zároveň se věnuje práci na svých osobních projektech. V roce 2016 měla možnost vystavit svou první ucelenou sérii, s tématem svých dětí, na Blatenském fotofestivalu v rámci Otevřené scény. Momentálně se zabývá pojetím ženské krásy a jejím stereotypním zobrazováním, které se snaží ve své tvorbě nabourávat.

Female gaze | Výstavní soubor s názvem „Female gaze“ se skládá z aktů žen fotografovaných v přírodě. Staví se do opozice k tzv. „male gaze“, tedy mužskému pohledu, který v umění převládá po staletí, kdy je žena zobrazována jako objekt pro pozorovatele a opomíjí její vnitřní svět, touhy a prožitky. Autorka se na ženy dívá z různých úhlů, hledá jedinečnost každé z nich a nechává je mluvit svým vlastním hlasem. K podtržení ženskosti si vybrala přírodní scénérii, kde ve spojení s nahotou hledá skryté symboly.

NIKOLA ČINČUROVÁ | str. 28

Vystudovala SUPŠ, kde se poprvé odborně potkala s fotografií. Následně absolvovala ČZU v Praze v oboru krajinný inženýr, v současnosti dokončuje Libereckou školu fotografie. Od 90. let pracovala jako novinářka, i vydavatelka novin, dodnes spolupracuje s reklamními agenturami a časopisy, a pracuje jako ředitelka organizační složky. V poslední době byly její fotografie vybrány na několik výstav v ČR i SR, její fotogrammetrická koláž se stala součástí experimentálního filmu promítaného na výstavě v New Yorku. Soukromě vystavovala i s manželem několikrát v Praze, s LŠF v Liberci.

O znovuzrození | Vejce je symbolem zrození, mateřství, věčného koloběhu života. Stín je naše alterego, které nás neopouští, jde stále za námi, před námi, vedle nás. Je těžké ho překročit, snad dokonce nemožné.

A přesto může existovat okamžik, kdy nahlédnutím sama sebe jinými očima, pochopením podstaty, a třeba i žádoucí změnou se nám může podařit takřka nemožné – znovuzrozením svůj stín překročit. V mystickém okamžiku sami se sebou měříme síly těla na tělo.

LUBOMÍR ČINČURA | str. 48

Som amatérsky fotograf – nadšenec. Inšpiráciu hľadám v neživých objektoch, ktoré sa snažím oživiť: omietky, hrdzavé brány, skaly.

(k)ostnaté poviedky | Pri potulkách starou Prahou sa často stretnete s ošarpanou tvárou starých domov. Nie je to tvár nemá, neustále sa mení a prihovára okoloidúcim. Už niekoľko rokov oslovuje aj mňa, a ako odmenu za tento dialóg som slúbil, že v starých omietkach nájdem odkazy na minulosť, prítomnosť a uvidí sa, či aj na budúcnosť. V predstavennej sérii desiatich fotografií „(k)ostnaté poviedky“ som sa snažil zachytiť najintímnejšiu intimitu človeka – často skrytú, hýčkanú, neposlúšnu.

ZUZANA FAJMONOVÁ | str. 44

Studuji Tvůrčí fotografii u MgA. Šimona Pikouse (Liberecká škola fotografie). Natáčím hudební klipy a svatební filmy. Vracím se k malbě a tvořím umělecké portréty ve stylu fine art. Při práci poslouchám vážnou hudbu a nechávám se inspirovat starými mistry i moderním uměním.

Antika | „Ve srovnání s bohy není lidské pokolení krásné.“ (Platon) Fascinuje mne dokonalost antických soch. Soubor Antika propojuje malířství, posedlost krásou lidského těla a řeckou mytologií. Každá fotografie ze souboru je předem pečlivě naplánovaná. Foto pozadí u fotografií si maluji sama, poslední dobou mi s tím pomáhá i můj čtyřletý syn. Stejně tak si doma vyrábím i všechny rekvizity. Svě modely přetvářím v sochy pomocí reálného body paintingu.

**KATEŘINA GÖTTLICOVÁ
EVA STANOVSKÁ** | str. 34

Obě fotografujeme srdcem, duší, s nadšením a s chutí. Teprve s fotoaparátom je náš život úplný. Pojdme si povídat. Obrazem, slova jsou matoucí. Vytváříme si fotografické dialogy systémem ty jednu fotografii, já jednu fotografii. Střídáním vzniká řada, někdy provázaná obrazem nebo barvou, jindy příběhem. **Příběh zcela banální** | Každý příběh je banální, protože vše už tu jednou bylo. Konkrétní tváře však vypravují příběh jedinečný. Možná se stal takto, možná byl zaměněn začátek a konec. Optimismus či pesimismus tohoto příběhu je dán jen tím, z které strany k němu přistupujete. Kterou variantu si zvolíte?

MARTIN HALAMA | str. 29

Martin Halama začínal s fotografováním před osmnácti lety a nejprve měl v hledáčku pouze přírodu a volně žijící zvířata. Postupně přešel na fotografování lidí, u kterého již zůstal. Z koničku se stalo druhé zaměstnání, které nakonec svým objemem přerostlo až tak, že se začal věnovat focení na plný úvazek a od ledna 2018 se žije pouze jako fotograf na volné noze. Kromě rodinných portrétů a fotografování svateb se věnuje i reklamní a reportážní fotografii. Ve své volné tvorbě se však věnuje výhradně ženskému tělu.

Kapky intimacy | Projekt Kapky intimacy je tematicky věnovaný detailům a křivkám ženského těla ozdobených kapičkami vody.

JIŘINA HANKEOVÁ | str. 35

Malířka, básnička a fotografka. Vydala pět sbírek své poezie a uspořádala 40 samostatných fotografických výstav.

Trapný pokus o autoterapii | Fotoaparát přiložený ke spánku byl mým prvním,

neplánovaným snímkem tohoto souboru, který jsem pořídila ve stavu hluboké deprese. Místo výstřelu však cvakla jen spoušť závěrky. Úleva trvající zlomek sekundy pominula. Pak následovaly další autoportréty. Byly vyvolány momentálním stavem duše s následnou okamžitou reakcí. K bytostnému projevu deprese se navíc přidružil stav, který ji znásoboval a tím byl počátek ženského stárnutí, které není vůbec atraktivní.

JIŘÍ CHLANDA | str. 21

30 let mlád, s milující ženou, plnoštíhlý, po dvou dětech, kuchař. Hledá klid ...

My – lidé | My lidé, plemeno tupé a vědomě sebedestruktivní. Páchající pomalé sebevraždy, rychlé vraždy, trávíce sebe sama i planetu. Bez výčitek! Včetně mě. I to je na tělo.

ROMAN JAROŠ | str. 31

Moje zaměstnání je strojvedoucí a jeden z mých koníčků je fotografování. Fotografuji již dlouho, ale snažím se zůstat stále fotograf amatér (francouzsky amateur – milovník). Fotografuji téměř vše, nejsem vyhraněný. Hlavně ať to pohladí na duši, provokuje, nutí k zamyšlení a nebo vykouzlí úsměv. Doposud jsem získal několik ocenění v soutěžích Ekologie v objektivu, CEWE Photo Award, Metro Photo Challenge, EISA PHOTOGRAPHY MAESTRO, Czech Nature Photo, Fotograf roku a jiných. Občas se objeví i nějaká má fotografie ve fotočasopisech. Nedávno jsem si pořídil dron a teď zkouším jiný úhel pohledu.

Shora | Tím, že chodíme po dvou, není naše tělo z pohledu letícího anděla či ptáka moc zajímavé. Musíme vrhat stín nebo ležet, aby bylo poznat, jak vlastně vypadáme.

JAN JIRKOVSKÝ | str. 16

Amatérsky fotograf z Prahy (48let), zabývající se převážně reportážní, dokumentární a pouliční fotografií. Pracuji na několika dlouhodobých projektech, kde se snažím zachytit běžný život lidí. Jde o lidi z Centra sociálních služeb Tloskov, Pražské otužilce, vozičkáře – ragbisty, problematiku vězeňství, psi lásky nebo lidi ze Sokola Libeň.

V srdci vlast a v pažích sílu | Ukázka z dlouhodobého dokumentu o lidech ze Sokola Libeň.

SIMONA KALA | str. 38

Simona Kala absolvovala Školu kreativní fotografie v Praze a nyní studuje na Institutu tvůrčí fotografie PPF Slezské univerzity v Opavě.

Singular | Aktportréty mladých lidí na hranici puberty nebo dospělosti, kteří se teprve sžívají se svým měnicím se tělem. Singular je jednotné číslo, singular znamená jedinečný.

ROBERT KALAMAR | str. 40

V roce 2013 absolvoval Pražskou fotografickou školu pod vedením Dr. Václava Vláška, CSC., od roku 2018 pokračuje ve vzdělávání na Institutu tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě. Nejraději pracuje se středofórmátovým filmovým přístrojem a výtvarnou fotografií. Od roku 2017 provozuje tiskové studio zaměřené na profesionální tisk fotografií.

Finally, we didn't make it | V poslední době se zabývám analýzou vztahů mezi mužem a ženou a zdá se, že většina vztahů je postavena na sobeckém pojetí citů. Uspokojujeme svoje vlastní (nejen sexuální) potřeby na úkor druhého. To vede k celkovému vyprazdňování a odcizení jeden od druhého. I zdánlivě

nevinná věta: „Já jsem s Tebou šťastný/á a chci s Tebou být,“ totiž vůbec nic nevypovídá o psychických stavech a pocitech toho, komu ji říkáme. Soubor „Finally, we didn't make it / Nakonec jsme to nedokázali“ je jedním z možných zobrazení výše uvedeného.

ŠÁRKA KLÍMOVÁ | str. 46

Fotografii se věnuji několik let a od zájmu promlouvat skrze ni sama k sobě se má vášeň prohloubila až ke studiu na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě. Jsem hledač příběhů a ve svých dokumentech, mém nejoblíbenějším fotografickém žánru, se zaměřuji na životní příběhy. Tentokrát představuji jeden svůj vlastní, o kterém se mi složitěji mluví a tak ho fotografuji. Je to můj způsob vyprávění, vstřebávání a sdílení.

Já je někdo jiný | Osobní dokument o snaze stát se matkou ve chvíli, kdy přirozená cesta selhává. Ačkoliv se toto téma týká dost velké části populace, není tématem k běžnému hovoru. I když o tom budu komukoliv vyprávět, stejně to je mé tělo, které se musí vyrovnat se změnami, nepříjemnými zásahy, vedlejšími příznaky léků, neznámou únavou, tlakem společnosti, zatěžovanou psychikou, vlastním strachem i touhou. Jsem na začátku cesty, ale nejsem na ní sama. Svěřit tajemství přináší úlevu. A v tomto případě i obranu.

MARTINA KRÍSTKOVÁ | str. 23

Fotografuji, protože musím. Byť se kolem fotky motám dlouhá léta, nikdy mne nezajímaly parametry toho, jak by výsledek měl vypadat správně technicky a jakou techniku bych měla použít. Vždycky šlo jen o vyjádření a hru. A protože po ruce nemám nic jiného,

než své tělo, využívám jej jako sdělovací prostředek.

Sama | Tyto fotografie vznikly nutkáním mé mysli, v samotě. Nejsou o těle, jak by se mohlo zdát, jsou na tělo.

TOMÁŠ LOUKOTA | str. 32

Fotograf na volné noze. Jde mi o obsah sdělení a podstatu fotografie, ne o technickou dokonalost snímku. Zoomuju nohama a fotím svět takový, jaký je. Pracuji na několika dlouhodobých projektech, kde se snažím zachytit moje stěžejní téma „Proměny“.

Tělo jako důkaz | Fotografie ze zákulisí kulturistických soutěží. Kulturistika využívá progresivních odporových cvičení k ovládnutí a rozvoji svalů pomocí svalové hypertrofie. Liší se od podobných aktivit, jako je například vzpírání, protože se zaměřuje na fyzický vzhled a ne na sílu. Závodníci vystupují v sestavách a porota je hodnotí na základě symetrie, svalnatosti, velikosti, kondice, pózování a pódiové prezentace. Kulturisté se na soutěže připravují odstraňováním tělesného tuku, které v poslední fázi umocňují kombinací mimobuněčné dehydratace a sacharidové zátěže, aby dosáhli maximální svalové definice.

MICHAL MATOUŠEK | str. 37

Narozen 1973. Studium ITF PPF SU Opava, 2018 Bc.A.

About Posing | Studie spontánního držení těla ženského modelu, studie změn vizuality ženského těla během devíti měsíců.

MAREK MATUŠTÍK | str. 30

Student (v době konání fotofestivalu snad už absolvent) magisterského studia na ITF Slezské univerzity v Opavě.

Zaměřen především na dokumentární fotografii, primárně subjektivní dokument. V Blatné jsem již jednou vystavoval – soubor Unspoken Games v roce 2017.

Náplavy od Sázavy | Před patnácti lety nevěděli o vzájemné existenci. Ze všech koutů republiky, od Karviné po Milevsko, se postupně ocitli v jedné vesnici u Sázavy jako přivandrovalci, jak se česky říká „náplavy“, a spolu s dalšími příchozími téměř zdvojnásobili počet místních obyvatel. Toto místo, tvořící více rekreačních chat než domů starousedlíků, se jmenuje Čtyřkoly. Soubor představuje sociální sondu do soukromí typických zástupců střední třídy. Přes zdánlivou podobnost životních stylů, osudů a koníčků portretovaných rodin nelze nevidět jedinečnou individualitu jednotlivých aktérů.

VANDA MESIARIKOVÁ | str. 43
Vanda Mesiariková pochádza a žije v Prievidzi. Fotografii sa aktívne venuje od roku 2009, od roku 2015 profesionálne ako freelance fotografka. Absolvovala kurz na Akadémii Kreativnej Fotografie v Bratislave, kde neskôr pôsobila ako lektorka. Ďalšie znalosti nadobudla počas výuky na Inštitúte výtvarnej a reklamnej fotografie Photogenia v Brne. Vo voľnej tvorbe ju zaujíma priestor a život na periférii a otázka identity. Vystavovala samostatne a aj skupinovo, je držiteľkou ceny Slovak Press Photo 2019.

Night Maps | Súbor Nočné mapy je fotografickým záznamom dočasných inštalácií dymu, geometrických objektov a svetelných zdrojov, s ktorými pracuje autorka na dotvorenie atmosféry sídliskovej krajiny. Zameriava sa na symbiózu medzi inštaláciami a priestorom.

Cez symboliku mesta, v období koronizácie, skúma svoj vzťah k mestskému prostrediu. Je to subjektívny projekt, ktorý využíva osobu autorky ako vyšetrovací nástroj. Na základe skutočných miest a udalostí zachytáva okamihy, keď sa naša každodenná realita a podvedomí svet narazia. Nočné mapy skúmajú niekedy tenkú hranicu medzi pravdou a fikciou.

KATEŘINA MOCNÁKOVÁ | str. 27
Ve fotografii se zabývám tzv. lidskou krajinou, kde člověk fyzicky nehraje takovou roli, jako spíše způsob jeho bytí, jenž se do prostředí všemožně obtiskuje. Tak vzniká sdělení, kterým o sobě člověk dává vědět a upozorňuje na svou podstatu. V současné době studuji Institut tvůrčí fotografie na Slezské univerzitě v Opavě.

BTW ... Behind The Window | „Nutno říci, že nebýt rámu, není vyváženosti ani dramatického neklidu, bez rámu není dramatičnosti ohrazující nás před neuspořádanosti.“ Miroslav Petříček
Okno jako zarámovaný obraz je vstupní brána k příběhu, který se odehrává za ním. Medium nám ale zprostředkovává pouze rámeček tohoto příběhu. Můžeme hledat detaily, které nám pomohou odhalit více. Ale i tak jsme omezení výřezem výhledu a spolehnuti na svou představivost. Skutečnost je zarámována, tedy v uvozovkách.

Každý rám, každé ohraničení, každá skutečnost nás zároveň vyzývá k důkladnému prozkoumání tohoto výřezu, zve nás dál a je pouze na nás, jak moc jsme ochotni se napojit a projít skrze rám.

Za okny máme každý své bezpečí, které si ohraničujeme různými předměty, jež nás identifikují v daném místě a daném čase, v dané situaci.

EVA MOŘICKÁ | str. 13
Eva Mořická se ve své tvorbě snaží najít skryté příběhy tam, kde (možná) nejsou na první pohled viditelné. Své fotografické studium započala na Liberecké škole fotografie a nyní ho dále rozšiřuje na Institutu tvůrčí fotografie v Opavě.
Částečná úplnost | Naše tvář toho prozradí pouze velmi málo o tom, kým opravdu jsme. Co vše se pod ní skrývá a tvoří jeden celek jednoho člověka? Co vše tvoří mne samotnou? Soubor o sobě samé na tělo i pod kůži.

MARTIN NOVOTNÝ | str. 33
Dovolte, abych citoval pana profesora Jindřicha Štreita. „Pracujeme proto, abychom dali něco ze sebe, abychom zanechali nějakou stopu nejen po své aktivitě, ale po svém vnitřním světě.“
Fotografie je právě pro mě prostředkem k sebeprojekci, seberealizaci. Je pro mě relaxací, prací i posláním. Vášni a radostí. Žiji v Liberci a studuji zde dálkového studium v Liberecké škole fotografie.

Kapky na tělo | Kapky na sebe padají, jedna přes druhou pomalu stékají. Póry v tváři vyplňují. Kapky těla svlékají, vnímají dech, tep a plakají. Kapky vody ze sprchy kapají, snad umyjí to, co potkají. Nechávám kapky s tělem splynout. Nechávám tělo kapky minout. Nenechám kapky do těla vpít. Nechám je přijít, a pak zas jít. Při koupání si přemítáme každodenní život, klademe si otázky a pokoušíme se na ně odpovědět. Soubor Kapky na tělo symbolizuje přemítání nad vlastními činy, myšlenkami a událostmi, které právě prožíváme.

EDUARD PALÍŠEK | str. 19
Fotografování je mojí zálibou od dětství. V současné době se mu věnuji velmi

intenzivně díky studiu 1. ročníku ITF v Opavě. Fotografuji při každé možné příležitosti, nejvíce mě ale těší street foto a fotografie se sociální tematikou. Poslední roky se kromě jiného věnuji dlouhodobým projektům fotografování života na Karlově mostě a na Václavském náměstí.

Emo Riot | Milujeme ho, nebo ho nenávidíme, pečujeme o něj, nebo ho zanedbáváme, zdobíme ho, nebo ho poškozujeme, vystavujeme ho, nebo ho zahalujeme, dává nám možnost splynout, nebo vyniknout, může mlčet, nebo křičet – to je naše tělo.

„Mé tělo je mým deníkem a má tetování jsou mým příběhem.“ Johnny Depp

ŠIMON PIKOUS | str. 39
Absolvoval na magisterském studiu na Institutu tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě v Opavě. Učí na Liberecké škole fotografie a na Slezské univerzitě v Opavě. Samostatné fotografické výstavy měl např. v pražském PENklubu, Ambrožově galerii v Hradci Králové, Aréně komorní scény v Ostravě, Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR, budově Veřejné ochránkyně práva v Brně, Galerii Caesar v Olomouci, Českém centru München, Severočeském muzeu v Liberci a Oblastní galerii v Liberci. Získal ocenění Czech Press Photo v kategorii Portrét a byl publikován i na dalších výstavách CPP a Top 25 na Imago 2020.

Marný pokus o autoterapii | Je to prostý fakt, svět se nikdy nevrátil před 1. a 2. válku a nikdy se nevrátil před rok 1989. A nikdy se nevrátil před covid. Máme úžasnou možnost být svědky evoluce. Krom pozitivních jevů, jako je digitalizace či posun ve výukách jsme si příliš rychle zvykli i na negativa.

Šmírování a dobrovolné sledování je normou, ztráta vlastního úsudku a přijetí jakéhokoliv diktátu v rámci Velkého Dobra je přijatelná daň za vlastní pohodlí. Už nikdy se to nevrátí, ale vždy se to posune dál. A to je dobře, i když nevíme, co nás čeká.

VERONIKA PILAŘOVÁ | str. 50
Fotografování mne moc baví a naplňuje. Fotím jak na zakázku, tak volnou tvorbu.
Beauté Féminine | Dlouho jsem si pohrávala s myšlenkou nafotit akty v duchu starých dob. Poshánět oblečení z období naší prababiček a najít vhodné prostory nebylo lehké, stejně tak výběr žen nemodelek. Přesně tak, jak to dříve chodilo. Fotily se dámy různých proporcí a přirozeně krásné – ne jako dnes. Byl vytvořen i kalendář na rok 2021.

GABRIELA ŘEHÁKOVÁ | str. 20
Focení se věnuji amatérsky od malička. V roce 2019 jsem dokončila dálkové studium Liberecké školy fotografie. V roce 2018 a 2019 jsem se zúčastnila mezinárodního projektu 24HourProject. Fotografie z tohoto projektu byly vystaveny v Liberci a Praze. V květnu 2019 jsem měla v Liberci samostatnou výstavu souboru fotografií inspirovaného básnickou sbírkou Kytice od K. J. Erbena. V září 2019 jsem dělala kurátorku společné výstavy „Flamenco“ na Zelené bráně v Pardubicích, kde byly vystaveny i moje fotografie. Výstava se konala do prosince 2019.

Šaty nedělají člověka | Šaty nedělají člověka, jen jeho obal, skořápku. Může se cítit trochu jinak, ale jeho podstata se nezmění. Blbec ve smokingu je stále blbec, jen nastrojovaný. A naopak milý, hodný člověk bude takový, i když oblékne pytel od brambor.

VLADIMÍR SKALICKÝ | str. 51
Letos to je 50 roků, co fotografuji. A dělám to pořád rád.
Kluci | Rodinná fotografie jinak. Je to již 17 let, co jsem přesvědčil své děti i s manželkou k fotografování společně rodiny. Za odpoledne se povedlo nafotit jeden negativ, na kterém se mi podařilo (alespoň si to myslím) zachytit vzájemné vztahy mých třech synů. Sérii zakončuje obrázek matky a synů Jana, Jakuba a Vladimíra.

DAGMAR SKOŘEPOVÁ | str. 18
Vystudovala jsem Střední odbornou školu výtvarnou Václava Hollara, jsem absolventkou Hradecké fotografické konzervatoře a žiji i pracuji v Praze. Zajímám se o historické fotografické techniky.
Nátělník | Nátělník jako epický symbol mužské energie v kontrastu s lyrickým zobrazením ženských pocitů. Provedení – kyanotypický fotografický proces převedený na textil. Kyanotypie je historická technika, která využívá fotocitlivosti železitých solí a poskytuje výrazně modré obrazy.

ZUZANA ŠTOLCOVÁ | str. 42
Som fotografka na voľnej nohe a v Prievoze prevádzkujem ateliér zameraný na rodinnú fotografiu. Voľná tvorba reflektuje udalosti v mojom živote a témy, ktoré ma zasahujú ako človeka. Zaujímajú ma dlhodobé dokumentárne projekty, v ktorých je priestor a čas poznať prostredie aj fotografovaných. Okrem fotografovania sa venujem dobrovoľníctvu v oblasti rovného prístupu ku vzdelaniu a študujem sociálnu prácu. Som jednou zo zakladajúcich členov spolku „Ne, jde to!“, ktorý sa venuje kultúrnym aktivitám vo verejnom priestore.

You are still here | Ste vo vzťahu na dialku. Máte vo svojej krajine prácu, rodinu, priateľov, zázemie a Vaše deti druhého rodiča. Váš partner má to isté, ale v inej krajine. Do nekonečna vediete debaty o tom, kto by sa mal presťahovať a kde by to bolo pre všetkých jednoduchšie a nakoniec si poviete, nasrať, uvidíme.

A potom príde pandémie a jeden večer sa z neznámeho čísla dozviete, že Váš partner je v kóme napojený na ventilátor. „You are still here“ je súbor o nádeji, láske, smútku a zúfalstve. Skôr nafotené potrety partnera som doplnila fotkami, ktoré korešpondovali s mojím prežívaním tých dní.

RENATA SÜSSOVÁ | str. 36

Absolventka Školy kreatívnej fotografie v Praze a studentka Institutu tvůrčí fotografie PPF SU v Opavě.

Asistenční pes | Říká se, že pes je nejlepší přítel člověka. Dotek a jeho přítomnost pozitivně působí na zdraví člověka, vyvolává úsměv na tváři a dobrou náladu, zlepšuje fyzický i psychický stav. V současné době se canisterapie využívá nejvíce při práci se seniory a malými dětmi. Terapie se může účastnit jen pes, který je v dobrém psychickém a zdravotním stavu, má veselou i mírnou povahu, ale rovněž důležitou vlastností je ochota spolupracovat. Proč tedy nehodit všechny starosti za hlavu a nepomazlit se s asistenčním psem?

ŠÁRKA VALÁŠKOVÁ | str. 24

Má cesta k fotografii začala spolu s novým milénium a studijním pobytom na Faculty of Art and Design ve finském Rovaniemi v rámci studia výtvarné výchovy na Pedagogické fakultě. Zde ovšem ještě postaru – film, tmavá

komora, vývojka. Poslední 3 roky se věnuji studiu fotografie na Škole kreativní fotografie v Praze, která mi umožňuje poznávat a osahávat si fotografii ve všech jejích žánrech spolu s teorií a technickou stránkou. Nejbližším tématem jsou pro mne moji nejbližší, v současné chvíli se věnuji především autoportrétu, jeho výrazovým a výtvarným možnostem. **Já / Nejá** | Období, kdy se v ženském těle začíná vyvíjet nový člověk, nová osobnost. Tato série autoportrétů je vizuální formou otázek, kterými se já (a pravděpodobně řada nastávajících matek) v období těhotenství zabývám – Jsem to, co roste uvnitř mého těla, stále ještě já? Do jaké míry se mohu se svým potomkem identifikovat? Kolik budeme mít v budoucnu společného? Je to jedinečný stav duality uvnitř vlastního těla, kdy okolí vnímá matku i dítě jako jedno, oni dva se však pomalu vyvíjejí každý vlastním směrem. Jsem to stále já, a přeci už někdo jiný ...

ZUZANA VERNEROVÁ | str. 49

Pocházím ze Slovenska, ale již několik let žiju a tvořím v Brně. Při studiu dějin umění na Masarykově univerzitě, s osobním zaměřením na fotografii, jsem se vedle teorie začala aktivně věnovat i fotografování, které mi předtím bylo spíše koníčkem. Navázala jsem fotografickou spolupráci s časopisem KAM v Brně a podílela se tak kromě jiného na autentickém brněnském průvodci THIS IS BRNO a na průvodci Prague Interior Design Guide. Nejradyji se věnuji portrétní fotografii, a to ve všech jejích odstínech. Poslední dobou se snažím odpoutat od digitální fotografie a experimentuji s kyanotypií.

Vnitřní prostory | Konceptuální cyklus fotografií „Vnitřní prostory“ vznikl jako

reakce na měsíční izolaci v průběhu rezidenčního pobytu v BANSKEJ ST A NICI během lockdownu v roce 2021. Fenomén izolace se ve snímcích propojuje s vyčerpáním z hektické doby, kterou zpomalila až pandemie. Uzamčení ve vlastních prostorách (domovech nebo vnitřním prožíváním) nás donutilo k celkovému zamyšlení se nad prioritami vlastní existence. Nedostatek osobní svobody jedinců a vytržení z rutiny mělo za následek eskalaci vnitřních napětí a konfliktů. Začal nás limitovat náš vlastní vnitřní prostor.

MARCELA ZUCHOVÁ | str. 47

Celý život jsem pracovala v oboru společného stravování a nakonec i ubytování. Mým koníčkem byla sbírka kuchařských knih, vaření, ale hlavně fotografování cca od 14 let. Prvním, kdo mě něco o fotografii naučil, byl profesor fyziky na střední škole. Dlouhou dobu jsem byla samouk. V roce 2008 jsem začala navštěvovat fotografické workshopy s Pepou Ptáčkem, pořádané v rámci divadelního festivalu v HK. Bavi mě fotit divadla, koncerty i atmosféru festivalu. Hodně se věnuji reportáži a dokumentu, v podstatě dokumentuji všechno, co kolem sebe potkám. **Jiný svět** | Celý fotografický soubor obsahuje stovky, možná tisíce fotografií od roku 2008 do roku 2018. Nikdy jsem to nepočítala. Původně jsem jela fotit starý, zdevastovaný statek. Nakonec z toho bylo dokumentování života cikánské rodiny žijící na statku. Fotila jsem běžné dny, oslavy narozenin, křtiny, pohřby i jednu svatbu. Na dané téma jsem vybrala fotografie kojících maminek.

DOPROVODNÝ PROGRAM

PŘEDNÁŠKY

VERONIKA ŠREK BROMOVÁ |

Univerzální tělo | str. 45

„V posledních letech se téma těla v mé práci posunulo od lidského a zvířecího k tělům rostlin, stromů, až k tělu naší Země, k jejímu povrchu, nebo povrchům, kůži, porostu – vlasům a chlupům. Mohu-li reflektovat sama svou cestu uměním, posouvám se k tématům těla globálního či univerzálního, zajímají mě témata jednoty, vyvažování protikladů, hledání středu či sjednocování mnohosti do jednoho celku, bodu.“

Intermediální umělkyně Veronika Šrek Bromová (1966) vystavovala na mnoha místech Evropy, Ruska, USA a Asie. Reprezentovala Českou republiku na Bienále v Benátkách v roce 1999. Její díla jsou umístěna ve významných veřejných sbírkách v České republice a Evropě. V letech 2001 až 2011 vedla Atelier nových médií II, Fotografický a digitální obraz na Akademii výtvarných umění v Praze. Obohatila novou uměleckou scénu odvážnými experimenty s využitím nových technologií, bez studu a kompromisů s hluboce osobním a intimním uměleckým výrazem. Jádrem její práce jsou ženská témata, tělo, rody, rodina, alternativní rodina, příroda, mytologie, a v poslední dekádě rozvíjí své vlastní způsoby rituálu – performance. Inspirací jsou jí tradice nativních národů a kultur. Již 12. rokem bydlí s rodinou na statku s názvem Chaos ve východních Čechách. Snaží se žít v harmonii s přírodou a organizuje program pro Galerii Kabinet Chaos zaměřenou na profesionální umění a umělce, kteří pracují s humanitními a přírodními

tématy. Galerie je komunikační platformou mezi centry a periferií.

ZDENĚK LHOTÁK | **Moje tělo**

„Jsem ambiciózní idealista a ostýchavý exhibicionista! Fotografie těla a tělesnosti jsou mým prostředkem komunikace, sebereflexe, relativizace a provokace.

Věřím, že prezentované fotografie budou výzvou ke společné diskuzi o smyslu tvorby.“

Více o Zdeňku Lhotákovi na str. 4

TONO STANO | **Prameny moci** | str. 12

„Bude to povídání o podstatných krocích, které je potřeba udělat, aby se zrodila naděje vzniku kvalitní fotky.“

Tono Stano se narodil v roce 1960 na Slovensku a je dnes jedním z nejuznávanějších fotografů. V letech 1975–1979 studoval na Střední umělecko-průmyslové škole v Bratislavě, v letech 1980–1986 pak FAMU v Praze. Od roku 1986 pracuje jako nezávislý umělecký fotograf. Žije v Praze. Proslavil se zejména portréty a akty. Patří do tzv. Slovenské nové vlny spolu s Vasilem Stankem, Kamilem Vargou, Rudo Prekopem, Miro Švolíkem a Peterem Župníkem, kteří v první polovině 80. let bourali zaběhnutá klišé inscenované fotografie.

Věhlas získal díky fotografii Smysl z roku 1992. Snímek obletěl svět a dostal se do mnoha časopisů, na přebaly knih, objevil se na plakátu k filmu Showgirls. Kromě umělecké fotky se Tono Stano živil i čistě komerčními projekty, fotil například kalendáře pro Radegast či Plzeňský prazdroj. Své jméno spojil na dlouhá léta s karlovarským filmovým festivalem a pravidelně tam fotil hlavní hvězdy, například Sharon Stone, Scarlett Johansson, Lou Reeda či Bena Kingsleyho. Jeho

fotografie jsou oblíbené privátními sběrateli, jsou také součástí řady veřejných sbírek v České republice i v zahraničí. Tono Stano uspořádal mnoho samostatných i skupinových výstav v prestižních výstavních prostorách po celém světě.

OZVĚNY FOTOJATEK

Fotojatek jsou malý potulný festival, který promítá skvělé fotky na plátna v kinech, klubech i kavárnách. Uvidíte fotosérie od špiček světové i domácí tvůrčí a dokumentární fotografie, a navíc s hudební podmalbou. Zážitek zintenzivní moderování Honzy Flašky balancující mezi odbornou přednáškou a stand up komedií. Ozvěny festivalu proběhnou formou projekce fotografií Fotojatek, tentokrát zaměřených na téma NA TĚLO.

HUDBA

VÁCLAV KOUBEK

Václav Koubek je český písničkář a harmonikář, spisovatel, herec a režisér. Vystudoval vysokou školu strojní v Liberci. Pracoval pro televizi jako asistent střihu, u filmu jako asistent režie, prošel řadou divadel a zůstal u svobodného povolání. Jako herec se objevil i v Národním divadle (Zvony) a ve filmu (Keď hvězdy boli červené, Zvířata ve městě, Cesta pustým lesem, Mikola a Mikolko, Co chytneš v žitě, Čert ví proč, Na stojáka aj.). Momentálně vše sloučil do Vesnického klubu Chotěmice, odkud své písně, povídky, pohádky a připravované filmy rozepisuje do klubů celé republiky.

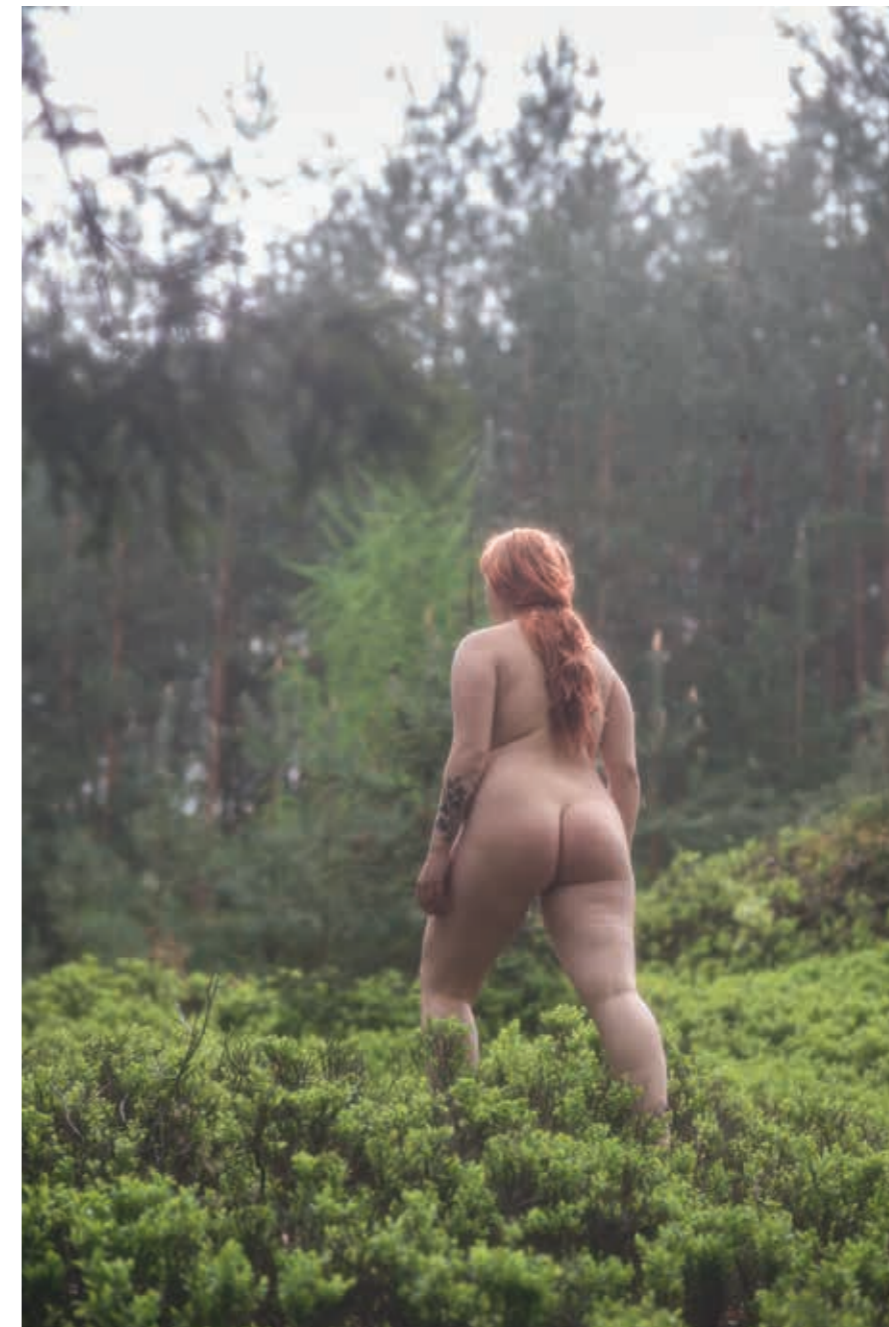

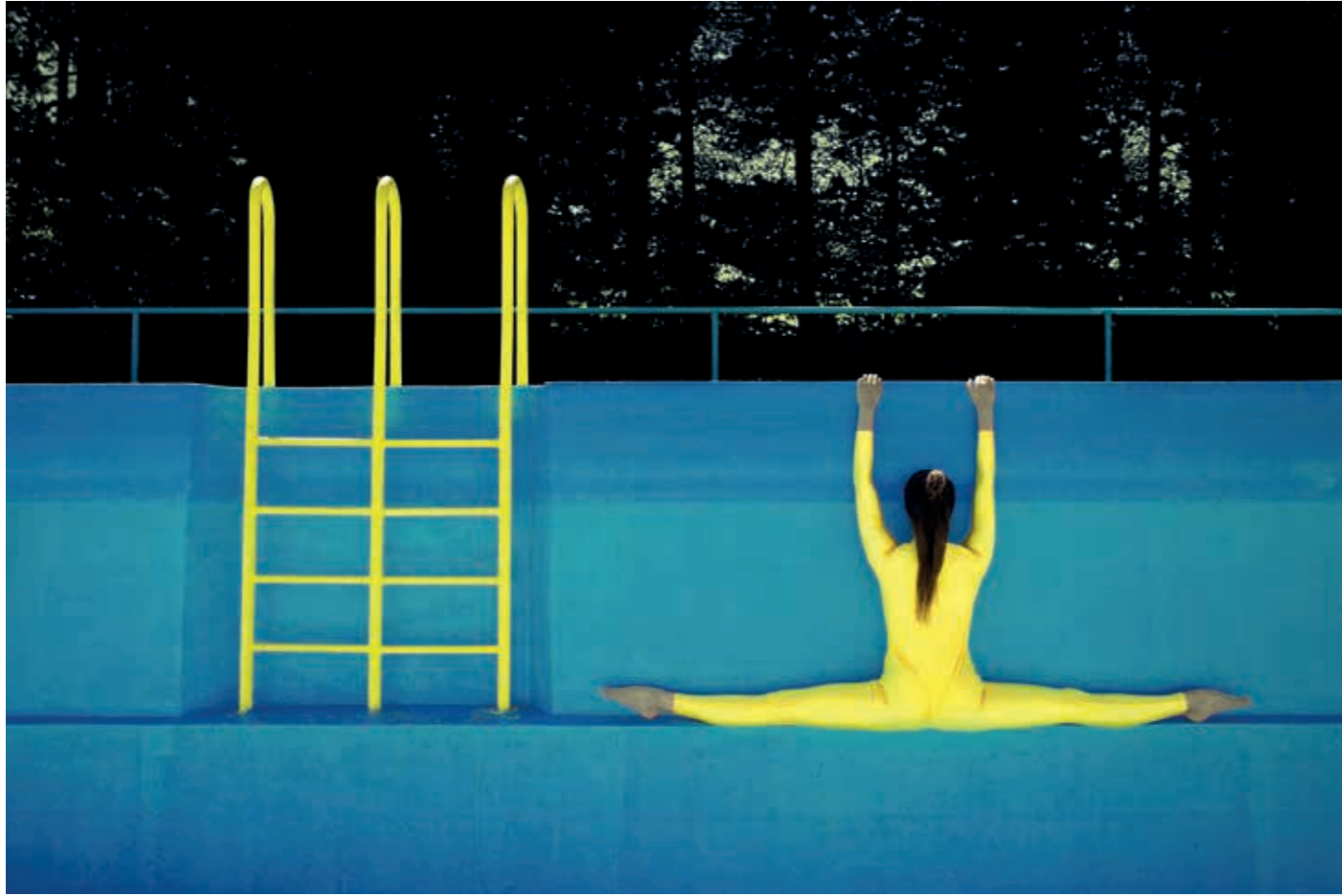
Gabriela Řeháková | Šaty nedělají člověka

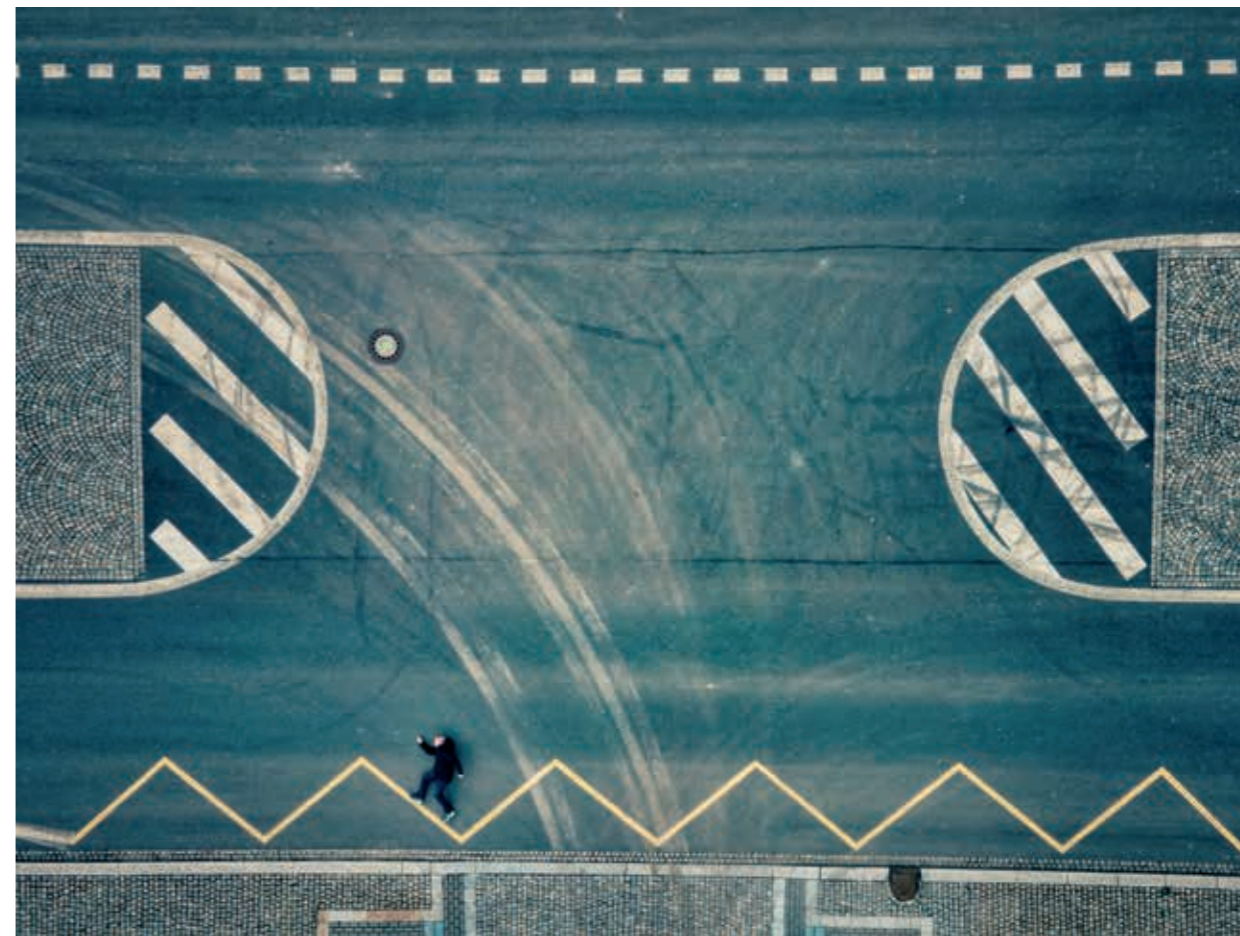
Jiří Chlanda | My - lidé

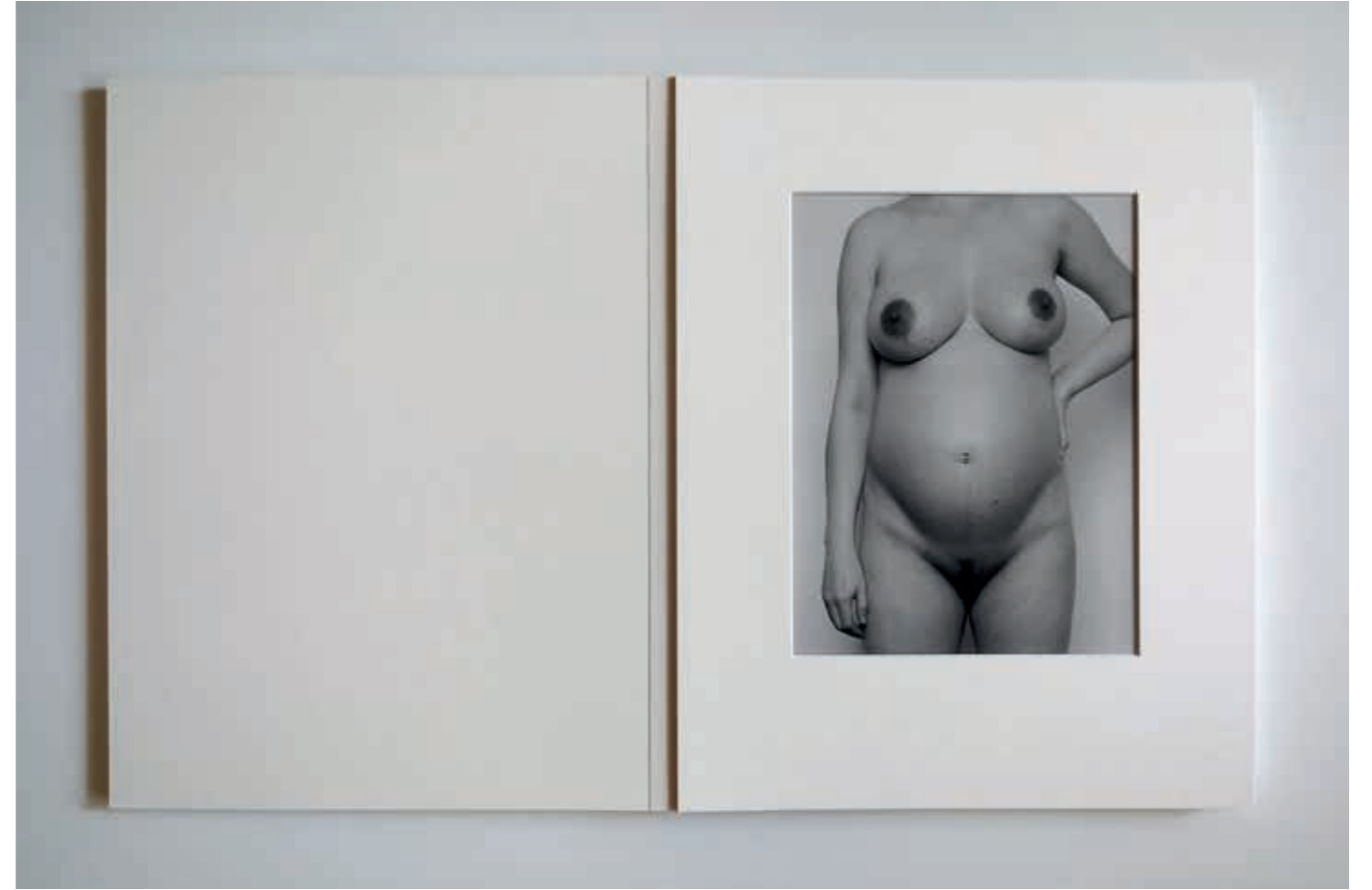

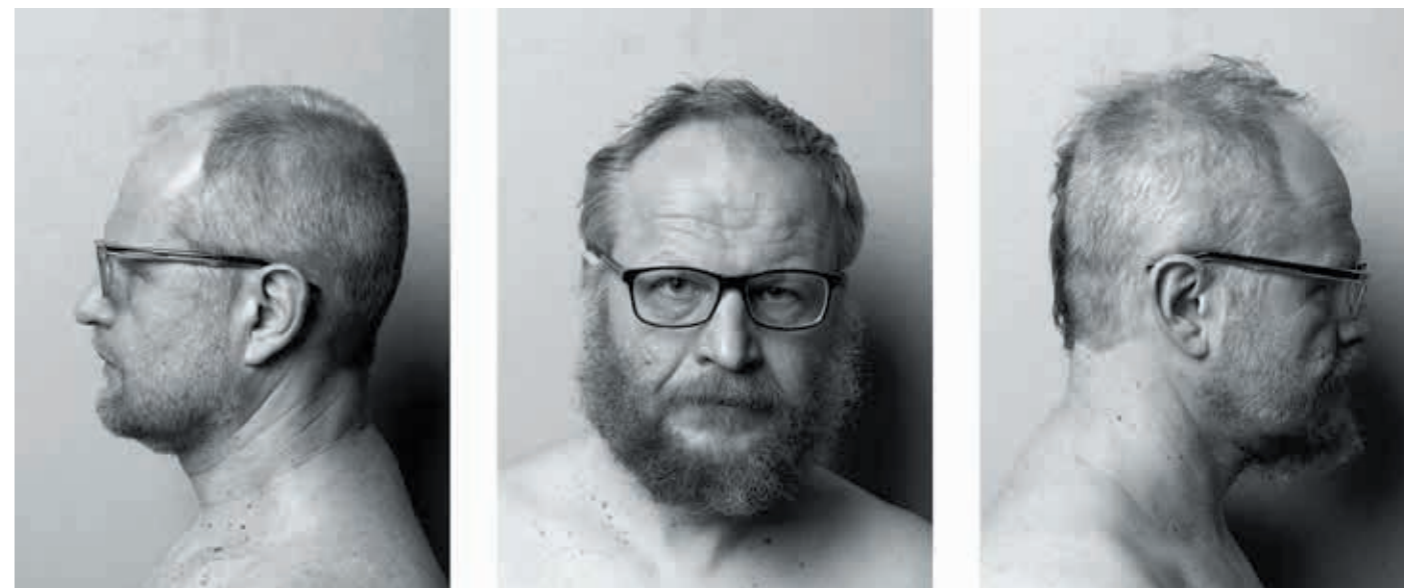

Pořadatelé Blatenského fotofestivalu

Kulturní Plantáž Blatná

děkují Ivaně a Liborovi Mertlovým, Ivaně Capouškové, P. Rudolfu Huškovi,
Vendule Žílové, Janě Bártové, Honzovi Flaškovi, dalším partnerům a sponzorům.

Katalog vychází u příležitosti 16. ročníku Blatenského fotofestivalu,
který se koná ve dnech 18.—19. září 2020 v Blatné.

Fotografie © autoři

Fotografie na titulní straně: Pavel Brunclík

Texty zpracovány z podkladů dodaných autory

Grafické zpracování katalogu: Lenka Pužmanová

Tisk: Typodesign s.r.o.

Náklad: 150 kusů

Plantáž

